

Levon

บันทึกวิญญานพู่กัน

2

七侯筆錄

หม่าป๋อยยง

馬伯庸

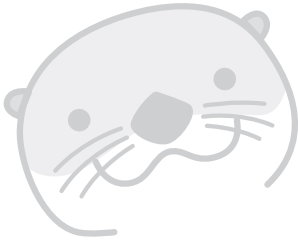
เขียน

หวลวี่เต๋ย

แปล

sabay-d-der

ภาพประกอบ

ก า ร อ่ า น คื อ ร า ก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

‘หนังสือตำราไม่ว่าเล่มใดก็ควรค่าแก่การอ่าน
ทุกสรรพสิ่งล้วนแต่มีความสำคัญด้วยกันทั้งสิ้น’

– หม่าป๋อยยง

คำนำสำนักพิมพ์

ประเทศจีนมีประวัติศาสตร์ยาวนานหลายพันปี วัฒนธรรมสืบทอดเกรียงไกร ปราชญ์กวีทั้งหลายในแต่ละยุคสมัยได้รังสรรค์ผลงานทรงคุณค่าอันมีอาจประเมิน จึงเข้าใจ ‘ผู้ครอบครองสุสานผู้กัน’ เลย์ว่าทำไมถึงอยากจะหลอม ‘พระสวรรค์’ ของ กวีแต่ละคนให้เป็นพู่กัน แล้วรักษาไว้ตราบนานเท่านาน

ขณะเดียวกันก็เข้าใจ ‘หลัวจิงเซี่ย’ เหมือนกันว่าทำไมเขาถึงอยากปลดตัวเอง ออกจากภาระหน้าที่นี้หนัก นอกจากเรื่องความเป็นความตายแล้ว ก็คงเพราะเขา เป็นแค่ นักศึกษามหาวิทยาลัยที่ก็ไม่ได้ฉลาดสักเท่าไรนักคนหนึ่ง แล้วจะเอา อะไรมารับผิดชอบวัฒนธรรมของประเทศกันล่ะ จริงไหม

แต่เรื่องราวมากมายก็ก่อร่างสร้างเป็นขั้นบันไดให้พระเอกของเราต้อง ตกกระไดพลอยโจน ล่าสุดก็ผนวกเอาใจบริสุทธิ์มาไว้ในตัวอีกต่างหาก แล้วนี่ จะมีพู่กันอะไรมาฝากไว้ในร่างเขาอีกไหม ไหนจะปัญหาเรื่องผู้หญิงที่รบกวนหัวใจอีก แถมยังไม่ใช่แค่คนเดียวซะด้วย

มาเอาใจช่วยหลัวจิงเซี่ยกับเหล่าทูตพู่กันกันต่อ บทสรุปสุดท้ายของตัวเขา สุสานพู่กัน และวัฒนธรรมของประเทศจีน รอคุณอยู่ในเล่มนี้แล้ว

Lovon

คำนำผู้เขียน

บันทึกวิญญานพู่กัน (CHINESE BRUSHES) ชื่อเดิมคือ บันทึก
สุสานพู่กัน เขียนขึ้นเมื่อปี 2006 - 2007

ในตอนนั้นผมยังหนุ่มแน่น เป็นเพียงแค่นายหนุ่มวัยทำงานคนหนึ่ง
ที่เพียบพร้อมด้วยเรี่ยวแรงเต็มเปี่ยม ทว่ากลับไม่มีความรู้หรือทักษะอะไรพิเศษนัก
เวลาหลังจากเลิกงานของแต่ละวันจึงหมดไปกับการใช้ชีวิตในแบบที่ตัวเองเฝหา
อย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย ดูหนัง เล่นเกม หรือบางครั้งก็ลงมือเขียนอะไรเพื่อจ้อ
ไปตามเรื่องตามราว แล้ววันหนึ่งก็บังเอิญได้ไปหยิบ ไซอิ๋ว มาอ่านอีกครั้ง ในเรื่อง
นั้นมีเทพเจ้าแห่งอารยธรรมท่านหนึ่ง เป็นผู้ที่ได้ครองพู่กันขนสัตว์ของปรมาจารย์
ขงจื้อไว้ในมือ และสิ่งนั้นก็ทำให้เทพผู้นั้นกลายเป็นผู้ทรงพลังด้านวรรณกรรม
 อีกทั้งยังสามารถที่จะใช้มันข่มเหงผู้คนได้ หากผู้ใดมีทักษะด้านการประพันธ์
ที่ไม่ทัดเทียมเขา ก็จะถูกพู่กันเล่มนี้ควบคุมจนไม่อาจขยับตัวไปไหน ถึงแม้ว่า
ขุนทองคงจะเป็นผู้มีวิद्याยุทธ์ด้านการต่อสู้จนน่าตกตะลึง แต่เมื่อต้อง
เผชิญหน้ากับคู่ต่อสู้ที่แปรเปลี่ยนความสามารถด้านวรรณกรรมให้เป็นอภินิหาร
เพื่อปราบเซียนแล้วนั้น เขากลับไม่อาจที่จะต่อกรได้ ในที่สุดสวรรค์จึงส่งตัว
เทพเจ้าขุยชิงมาเพื่อแก้ไขสถานการณ์ยากลำบากนี้

อ่านมาถึงตอนนี้ผมก็ตกตะลึงกับจินตนาการอันล้ำลึกของผู้เขียนอยู่ไม่น้อย
ผมรู้เพียงแค่ว่าวิद्याยุทธ์ด้านการต่อสู้นั้นนำมาต่อกับอภินิหารหรืออภินิหารได้
แต่ไม่เคยคิดเลยว่าความชำนาญด้านภาษาและวรรณกรรมนั้นจะสามารถแสดงออก
ได้อย่างงดงามปราดเปรื่องถึงเพียงนี้ ผมคิดในทันทีว่าจะสามารถนำบัณฑิต
ผู้มีพรสวรรค์ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันแต่ละท่านมาเปลี่ยนให้เป็นพู่กันและ
นำมาต่อสู้กันได้หรือไม่ ดังนั้นนิยายแฟนตาซีเรื่องนี้จึงได้ถือกำเนิดขึ้นและ
ตั้งชื่อให้ว่า บันทึกสุสานพู่กัน

บทนำของหนังสือที่ถูกตีพิมพ์เล่มแรกของผม เขียนไว้ว่า

วัฒนธรรมเป็นศาสตร์แขนงหนึ่งที่มีแบบแผนทางความคิดคลุมเครือ ไม่ชัดเจน

บนกระดานเขียนสิ่งที่จารึกไว้ของขงเบ้งเป็นวัฒนธรรม การชงชาจิบูชา พร้อมกับจุดธูปและฟังกู่จินเป็นวัฒนธรรม การนั่งแกะใบมะขามที่ริมแม่น้ำมีหัว เป็นวัฒนธรรม เรียนหนังสืออ่านตำราในมหาวิทยาลัยเป็นวัฒนธรรม การเอา เนื้อหมูแช่เย็นมาเช่นไหว้ขงจื้อ พระจันทร์ และเจ้าแม่ทับทิมเป็นวัฒนธรรม หรือแม้กระทั่งการโหวตให้กาแพงเมืองจีนเป็นเจดีย์ลี้มัทศจารย์ของโลกยุคใหม่ ผ่านช่องทางออนไลน์ก็ยังถือเป็นวัฒนธรรมเช่นเดียวกัน

และเมื่อทุกอย่างเปลี่ยนไปเป็นคำว่าวัฒนธรรมหมดแล้ว สิ่งที่ไม่ใช่คำว่า วัฒนธรรมนั้นก็กลายเป็นเรื่องน่าสนใจไปในทันที

บุคคลผู้มีชื่อเสียงในประวัติศาสตร์จีนมีอยู่มากมายจนนับไม่ถ้วน ถ้าหาก จิตวิญญาณของพวกเขาไม่ได้สลายหายไป จะเป็นอย่างไรกันนะ

นี่ก็เป็นตัวอย่างขั้นดีของการคาดเดาในทางจิตนิยมอย่างหนึ่ง แม้จะถึงขั้น ที่อาจกลายเป็นแนวโน้มในเรื่องความเชื่อมงายและลึกลับ แต่ตัวผมก็อดที่จะคิด เช่นนั้นอยู่บ่อยครั้งไม่ได้

ผลงานจากความคิดเพื่อผืนนั้นก็ได้อาศัยอยู่ในนิยายเรื่องนี้ ดังนั้นหนังสือ เล่มนี้จึงไม่ได้มีวัฒนธรรมอะไร เป็นเพียงแค่เรื่องราวเล็กๆ ที่เกี่ยวกับพู่กัน และพู่กันพวกนี้ก็สัมพันธ์กับบุคคลที่มีชื่อเสียงทางวัฒนธรรมกลุ่มหนึ่งใน ประวัติศาสตร์จีนอย่างลึกลึกลับหัตศจารย์ จนทำให้ขงจื้อไม่อยากเห็นเรื่องอำนาจ ลึกลับและวิญญาณเลยทีเดียว

การนำประเพณีและวัฒนธรรมมาพูดถึงเรื่องอำนาจลึกลับและวิญญาณ ก็เหมือนดาบสองคม เพราะมันจะเกิดอรรถรสของการทำลายสิ่งดีงามและ ทรวงคุณค่าอย่างที่ไม่ควรเป็น แต่ก็พอมีความสุนทรีย์ทางศิลปะอยู่บ้าง สำหรับคนธรรมดาคนหนึ่งทำงานอยู่ในเขตกระจายไฟฟ้าอย่างผม แค่นี้ ก็เพียงพอแล้ว

เหมือนกับประโยคเก่าแก่ประโยคนั้นที่ว่า ‘มือของเรา ปากของเรา ทำไม ต้องให้ความโบราณคร่ำครึมาจำกัดไว้ด้วยล่ะ’

ก่อนหน้านี้ฉันเคยเรื่องนี้ได้ถูกตีพิมพ์ในนิตยสารมาแล้วสี่ครั้ง และตีพิมพ์ออกมาเป็นหนังสือเล่มแล้วถึงสี่รอบ หลังจากนั้น...อืม ก็สูญหายตายจากไปเองนั่นละ จริงๆ แล้วผมก็ไม่ได้ตั้งใจจะให้หายไปหรอก เพียงแต่ว่าผมในตอนนั้นยังนึกสนุกอยู่ สิ่งที่คุณคิดและเขียนออกไปก็คงตันไปแล้ว ทั้งยังต้องคิดถึงเรื่องการเอาตัวรอดในชีวิตจริงอีก ด้วยเหตุนี้ผู้อ่านหลายๆ ท่านจึงรู้สึกขัดเคืองใจไม่น้อยหลายปีมานี้สิ่งนั้นก็ร่ำพันอยู่ในโสตประสาทของผมมาโดยตลอด และหวังว่าจะมีสักวันหนึ่งที่จะได้เห็นตอนจบของมันเสียที

ตอนนี้ผ่านมาได้สิบปีแล้ว นับตั้งแต่เขียนเรื่อง *บันทึกสุสานผู้กัน* เป็นครั้งแรก พอกลับมาปรับปรุงแก้ไขอีกครั้ง ผลงานชิ้นนี้ก็กลับมีหลายส่วนที่ไม่เติบโตเท่าที่ควร แม้ว่าจะประดิษฐ์คำสร้างประโยค บันแต่งตัวละครหรือจัดเรียงโครงเรื่องแล้วก็ตาม ล้วนแสดงให้เห็นถึงความอ่อนวัยไร้เดียงสาอยู่ดีข้างในนี้จึงมีหลายตัวอักษรจีนที่เรียกได้ว่า ‘เยาว์วัย’ อยู่ ทำให้ผมสัมผัสได้ถึงความรู้สึกรำเริงของตัวเองอยู่ลึกๆ แต่ว่าผมกลับยังจำได้ดีถึงความรู้สึกครั้งแรกที่แต่งเรื่องนี้ออกมา ตอนนั้นผมคิดว่า ‘ถ้าไม่เรียนรู้ความสามารถที่สวรรค์ให้มาก็จะสูญสิ้นทุกสิ่งที่ตั้งใจ’

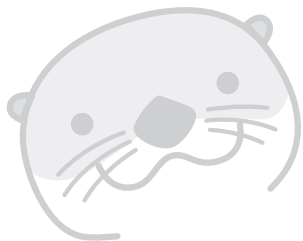
ประเทศจีนมีกวีที่เปี่ยมล้นด้วยความสามารถและทรงคุณค่าอย่างน่าอัศจรรย์ใจอยู่หลายท่าน อีกทั้งยังมีผลงานศิลปะและวรรณกรรมทั้งดงามล้ำลึกอีกมากมายเช่นกัน ทำให้ตอนที่เรตกหลุมรักวัฒนธรรมเหล่านี้ก็อดไม่ได้ที่จะรู้สึกลึกๆ เหมือนกับที่ดอกเตอร์เฟาสต์รำพึงไว้ว่า ‘ช่างสวยงามเลิศเลออะไรเช่นนี้ ขอได้โปรดจงอยู่ต่อเถิด’ ผู้ครอบครองสุสานผู้กันนำความสามารถมาหลอมเป็นนิญญาณผู้กัน ช่างเป็นความหวังทั้งดงามอะไรเพียงนี้

ดังนั้นสำหรับคนที่สร้างสรรค์ผลงานมาทั้งชีวิตอย่างผมแล้ว ผลงานเรื่อง *บันทึกวิญญาณผู้กัน* ก็เหมือนกับตัวละครหลักที่ชื่อว่า หลัวจงเซี่ย มีความ ‘เยาว์วัย’ ไร้เดียงสา และยังไม่เติบโต แต่ลึกๆ แล้วก็ซ่อนความรู้สึกครั้งแรกของผมที่มีต่อวรรณกรรม และนี่ก็เป็นความรู้สึกของวัยเด็กที่ไม่อาจย้อนกลับมาได้

เพราะฉะนั้นเมื่อเวลาผ่านไปสิบปีผมจึงตัดสินใจว่าจะกลับมาแก้ไข

อีกครั้ง เพื่อสานต่อบทสรุปให้เสร็จสิ้นและสมบูรณ์แบบตั้งแต่ต้นไปจนจบ
ขอบกระดาษที่เริ่มเหลืองและเงาเลือนรางไม่ชัดเจนนั้นทำให้ภาพเก่า ๆ มีความหมาย
ในทางกลับกัน ถ้าเราพยายามที่จะทำให้มันชัดเจน เส้นที่เหล่านี้น
ก็จะเลือนหายไป เพื่อที่จะเก็บรักษาความเป็นเด็กที่อยากจะได้มา ผมจึงไม่ได้
แก้ไขอะไรมากนัก เพียงปรับแก้สีและโครงเรื่องอย่างง่าย ๆ เท่านั้น สิ่งที่
ควรจะเก็บรักษาไว้ก็ยังคงอยู่เหมือนเดิมอยู่ เพราะหนึ่ง ผมไม่สามารถที่จะโกหก
ผู้อ่านได้ และสอง ผมก็อยากจะเก็บมันไว้เป็นความทรงจำของผมเอง

ถ้าพวกคุณอ่านไปอ่านมาแล้วรู้สึกว่าจะทำไมผู้เขียนช่างเป็นเด็กน้อย ไร้เดียงสา
และล้าสมัยได้ถึงเพียงนี้ ก็ถูกต้องแล้วละ เพราะผมคิดมาโดยตลอดว่าจะทำให้
พวกคุณกลับไปพบเจอกับวัยเยาว์ของผมเอง

ทดลองอ่าน

เจ้าอ่านคัมภีร์เต๋าโดดเตี้ยว ณ หอคอยทิศใต้

ภายในสวน ป่าไผ่เจียบเหงา กลิ่นชาหอมฟุ้ง เสียงท่งตำราใส่กระຈ้าง

เหิงซานได้ฟ้ามีดยิ่งข่อ่ม มองทางใต้เห็นดาวอายุชั้ย
ลมหิมะห้ายอดเขากำจโรไป บุปผาปลิวไสวถึงต้งถึง

เด็กหนุ่มนั่งยึดตัวตรง ชายชรายืนตัวตรงเอามือไพล่หลัง ด้านข้างยังมี
เด็กสาวใช้มือขาวเนียนเติมเครื่องสำอ้าง

ข้างนอกห้อง ชายหนุ่มร่างสูงมองออกไปไกลแสนไกล เงี่ยหูสดับฟัง
พร้อมกับทอดถอนใจเบาๆ

“มีสาวสวยอยู่ด้วยก็ควรจะพาไปกินเหล้าเต๋นร่ำ จะมัวอ่านกลอนน่ำรำคาญ
นี่เพื่อ...” เหยียนเจ้งพึมพำอย่างไม่สบอารมณ์ เสยผมที่อยู่บนหน้าผากด้วย
ความเคยชิน พร้อมเขย่งเท้าชำเลื่องมอง เขาไม่อาจะเข้าใจว่าทำไมหลัวจงเซี่ย
ถึงนั่งอย่างอดทนอยู่ภายในห้องเช่นนี้ ทั้งๆ ที่ด้านข้างมีสาวสวยอย่างลือจิวอยู่ด้วย
ทำไมยังเลือกที่จะมาหาอาจารย์จวีชื่อเกิงชายแก่พิลึกคนนี้อีก

หลังจากที่พบเจอกับไหวชู่ บทกวีและพู่กันรวมเป็นหนึ่งแล้ว หลัวจงเซี่ย
ก็ราวกับสงบนิ่งไปเสียทั้งหมด ใจที่หวังจะหลีกหนี ความไร้เหตุผลไม่สนใจสิ่งใด
ล้วนถูกใจอันผูกผ่องบริสุทธิ์ของไหวชู่ระงับไว้หมด ทำให้คนที่สนิทชิดเชื้อ

และเฝ้ามองดูหลวงเจี๋ยมาโดยตลอดอย่างเหยียนเจิ้งใจหาย รู้สึกว่าเด็กหนุ่มเปลี่ยนไปเป็นคนจิตใจดีไร้รสชาติ

สื่อจิวเคยถามหลวงเจี๋ยแล้วว่าทำอะไรต่อไป หลวงเจี๋ยตอบเพียงว่าจะกลับไปสู่จุดเริ่มต้น ต้นฉบับของวิญญานพุทฺธนั้นบวกรรมก็คือหลี่ไป และจุดกำเนิดของหลี่ไปก็ต้องเป็นบทกวีของหลี่ไป

หลังจากลาหย่งโจวกลับมาหาวิทยาลัยหว่าเซี่ย หลวงเจี๋ยก็มาหาจิวชื่อเกิงทันที แสดงความตั้งใจและบอกบ้านที่จะเรียนวิชาวัฒนธรรมจีน จิวชื่อเกิงไม่รู้เรื่องสุสานพุทฺธ เพียงแต่เห็นนักเรียนที่ต่อต้านเสเพลกลับใจ แถมยังมีความตั้งใจจริง ก็ยินดีเป็นอย่างยิ่ง หนึ่งเดือนมานี้หลวงเจี๋ยไม่ยุ่งทำอะไรออกไปไหน มุมานะรำเรียน และสื่อจิวก็ได้ขอลา กับเหล่าหลี่เพื่อมาอยู่ข้างกายเขา

เหยียนเจิ้งเข้าใจดี หลวงเจี๋ยจำเป็นต้องทำความเข้าใจบทกวีของหลี่ไปอย่างลึกซึ้งถึงจะทำให้พุทฺธนั้นบวกรรมแสดงฤทธิ์ได้ และการที่จะเข้าใจบทกลอนของหลี่ไปแน่นอนว่าต้องเข้าใจวัฒนธรรมของประเทศด้วย ถึงจะตระหนักในความงามของวัฒนธรรมและอารยธรรมของจีนได้อย่างถ่องแท้ นี่ไม่อาจก้าวแค่หนึ่งก้าวแล้วจะถึงจุดมุ่งหมาย จำเป็นต้องฝึกฝนอย่างไถ่เย็น หากเทียบกันแล้ว พุทฺธนั้นवादคิ้วของเหยียนเจิ้งเรื่องน้อยกว่าพอสมควร เพราะเขาแค่ต้องเคารพหญิงสาว ทุกอย่างก็จะเป็นไปได้ด้วยดี ข้อกำหนดนี้จิตใจที่เป็นสุภาพบุรุษในตัวเขาเรียกได้ว่าอยู่ในระดับปรมาจารย์ของโลกแล้ว

แต่เขายังรู้สึกเสียดายและถือว่าหลวงเจี๋ยที่เปลี่ยนนิสัยก็ไม่ใช่ว่าหลวงเจี๋ยแล้ว

เหยียนเจิ้งมองหลวงเจี๋ยที่ก้มหน้าก้มตาตั้งใจเรียนอีกครั้ง แล้วก็หันหน้าหนีอย่างไม่แยแส ในบรรยากาศที่มีความตั้งใจเรียนมากล้นนี้ หากอยู่ต่อไปอีกไม่กี่นาทีเขาก็คงจะบ้าตายแน่ เหยียนเจิ้งต้องขอโทษที่เข้าไม่ถึงวิถีแบบนี้ กลอนที่เขาชอบมีเพียงสองประโยคเท่านั้น หนึ่งก็คือ ‘หลิวปังและเซียงอวี่ไม่อ่านตำรา’ และอีกหนึ่งคือ ‘เพราะหลงรักทิวปายามเย็นจึงหยุดรถ’ เท่านั้น ก็พอแล้ว

สถานที่ที่หลวงเจี๋ยมาอ่านตำราก็คือสวนชงเทา ณ มหาวิทยาลัยหว่าเซี่ย

ที่นี้เป็นที่พักของจิวชื่อเกิงยามเข้ามาสอนในมหาวิทยาลัย ครั้งแรกที่หลวจิงเซีย ถูกทาสผูกกันโจมตีและครั้งแรกที่เจิ้งเหอเข้ามาอยู่ในโลกแห่งสุสานพู่กัน ล้วนแต่เกิดขึ้นในที่แห่งนี้ ฉะนั้นจึงพูดได้ว่าสวนชงเทาและสุสานพู่กันมีความสัมพันธ์ที่ขมวดเป็นปมอันยุ่งเหยิงอยู่

เหยียนเจิ้งเดินตามทางหินกรวดจากภายในสวนชงเทาออกไป ก้มผ่านประตูโค้งรูปจันทร์ครึ่งดวงเตี้ยๆ พอเงยหน้าขึ้นก็เห็นโคลงคู่ของซูชื่อที่ว่า “หนังสือตำราไม่ว่าเล่มใดก็ควรค่าแก่การอ่าน ทุกสรรพสิ่งล้วนแต่มีความสำคัญด้วยกันทั้งสิ้น”

“อมิตาภพุทธ ดูท่าทางแล้วประสกน่าจะมีความสนใจ”

วาจจากสงฆ์แว่วขึ้น หลวจิงปีเตอร์เดินมุ่งหน้าเข้ามา แวนกรอบทองบนใบหน้าแฝงความอ่อนละไมผนึกกับรอยยิ้มพิมพ์ใจอย่างที่ไม่อาจผันเปลี่ยน

“โอ้ ปีเตอร์” เหยียนเจิ้งแกว่งแขนทักทายด้วยท่าทางเมินเฉยไร้ชีวิตชีวา

หลวจิงปีเตอร์พนมมือ “ประสกเหยียน มีข่าวดี”

“หืม ข่าวดีอะไร”

หลวจิงปีเตอร์ยิ้มเล็กน้อยพร้อมกล่าววาทะ “พู่กันภูตผีของหลี่ฉางจี้เล่มนั้น ในที่สุดก็ค้นพบแล้ว”

“เร็วขนาดนี้เลย” สีหน้าของเหยียนเจิ้งเผยความเคร่งขรึมขึ้น ใบหน้าหยอกเย้าแต่เดิมถูกเก็บกลับไป

“ตามสิ่งที่อาตมาเคยได้ยินมาก่อน คิดว่าคนที่เหมาะสมกับวิญญาณพู่กันภูตผีจะต้องเป็นคนที่หมดอาลัยตายอยาก กลับคาดหวังไม่ถึงว่าผู้ครอบครองมันครั้งนี้จะเป็นหญิงสาวพนักงานธนาคารที่อ่อนโยนคนหนึ่ง เลยเสียเวลาไปมาก” น้ำเสียงของหลวจิงปีเตอร์แฝงความโศกาลัยเสียตาย

พอเหยียนเจิ้งได้ยินว่า ‘พนักงานธนาคารสาวที่อ่อนโยน’ สายตาห่อประกายในทันที ตรงเข้าประเด็นทันที “เธอสวยไหม”

“ประสก ในสายตาของสงฆ์แล้ว ผู้หญิงล้วนแต่เป็นโคจรกระดูกที่แต่งหน้าทั้งหมด”

“เหอะ โคจรกระดูกก็แยกความสวยงามและความน่าเกลียดได้แน่ครับ”

“ประสกละทิ้งความคิดนี้เถิด เราไม่สามารถตั้งคนธรรมตามาเกี่ยวข้องได้อีกแล้ว หลังจากอาตมาเก็บพุทฺถันเสร็จก็กลับมาเลย ตอนนี้เธอไม่มีความเกี่ยวข้องกับวิญญานพุทฺถันอีกต่อไปแล้ว”

“คุณก็เป็นแค่ลาหัวล้านที่ตายซาก ไม่มีความเชื่อมั่นในมนุษย์” เขียนจึงเอ่ยด้วยความขุ่นเคือง

ในหนึ่งเดือนมานี้หลัวจงเซี่ยตั้งใจบากบั่นกับการฝึกตน ส่วนเขียนจึงกับหลวงจีนปีเตอร์ก็ไม่ได้อยู่เฉย ๆ อย่างเป็นไรค่า พวกเขาตระเวนไปทุกหนแห่งในประเทศเพื่อหาวิญญานพุทฺถันไร้ญาติ

สิ่งที่เรียกว่าวิญญานพุทฺถันไร้ญาติ ไม่ใช่ตัวเอกในเรื่อง *โดราเอมอน* แต่อย่างใด¹ แต่เป็นวิญญานพุทฺถันที่ไม่ได้เก็บเข้าสู่สานพุทฺถันและยังคงล่องลอยไม่มีที่พำนักอยู่บนโลกนี้ หนึ่งในนั้นที่ค่อนข้างมีชื่อก็คือวิญญานพุทฺถันบัวครามของหลี่ไป นอกจากพุทฺถันไร้ญาติที่เป็นอิสระโดยธรรมชาติแล้ว วิญญานพุทฺถันส่วนหนึ่งบรรจุอยู่ในร่างทูตสุสานพุทฺถัน หากทูตสุสานพุทฺถันเผชิญเหตุทำให้เสียชีวิต วิญญานพุทฺถันก็จะออกมาจากร่าง ปลีกตัวออกจากที่พำนัก แล้วก็เปลี่ยนเป็นพุทฺถันไร้ญาติ

ในความเป็นจริงแล้วการสะสมพุทฺถันไร้ญาติที่กระจัดกระจายอยู่บนโลกนี้ตลอดมาก็เป็นหนึ่งในภาระหน้าที่ของตระกูลเหว่ยและตระกูลจู่เกอ

พุทฺถันไร้ญาติพวกนี้มีความคิดคำนึงของตนในแบบที่วางเลือน แต่กลับไม่เลือกที่จะกลับบ้านตัวเอง อีกทั้งยังมีรูปร่างที่ไม่มั่นคงแน่นอน เหมือนกับวิญญานมนุษย์ปกติที่ลอยเวียนวนกลับไปกลับมา บางครั้งในโอกาสที่เหมาะสมพวกมันก็จะพบมนุษย์ที่เข้ากัน แล้วลอยเข้าไปตระหนกจิตในร่างคนคนนั้นส่วนใหญ่แล้วผู้ครอบครองคนใหม่จะไม่รู้ ทำให้หวาดกลัวกับเหตุการณ์ประหลาดที่เกิดขึ้นกับตนเอง พวกหนังสือพิมพ์ฉบับย่อยที่ขายอยู่หน้าสถานีรถไฟที่มักจะตีพิมพ์ปรากฏการณ์ลึกลับของมนุษย์ 99 เปอร์เซนต์ล้วนแต่เป็น

¹ วิญญานพุทฺถันไร้ญาติ (野笔) ออกเสียงว่า เขียนปี้ ซึ่งพ้องเสียงกับคำว่า 野比 ที่ถอดเป็นภาษาญี่ปุ่นว่า โนบิ ในนามสกุลของโนบิตะ

ของปลอม ส่วนที่เหลืออีก 1 เปอร์เซนต์กลับเป็นพวกนั้ร้ญาคติที่เข้าสู่ร่างก่อให้เกิดเหตุการณ์นั้นๆ

เหล่าหลี่แสดงท่าทีว่าให้พวกเขาหยิบยืมแหล่งข้อมูลของตระกูลจู่เก๋อได้ แต่หลัวจงเซี่ยยังคงหวาดระแวงเหล่าหลี่โดยตลอด รู้สึกว่าไม่เข้าไปเกี่ยวข้องกับพวกเขามากเกินไปจะดีที่สุด ดังนั้นความหวังดีอันสุดแสนจะแรงกล้านี้จึงถูกปฏิเสธ และขอบคุณไปอย่างสุภาพ

โซ่ย่งดี ในร่างกายของหลัวจงเซี่ยมีพู่กันแต้มตาที่ชี้แหล่งน่าสงสัยได้ ฉะนั้นจึงสามารถชี้ทางคร่าวๆ เกี่ยวกับสถานที่ที่พู่กันร้ญาคติหลบซ่อนตัวได้ หลัวจิ้นปีเตอร์และเหียนเจิ้งอาศัยการชี้ทางของพู่กันแต้มตาไปตามหา ผลตอบรับถือว่าดีมาก และไม่ได้ด้อยไปกว่าตระกูลจู่เก๋อเลย

เพียงแค่พวกเขาไม่กล้าที่จะใช้มันเกินความจำเป็น เพราะเมื่อพู่กันแต้มตาเผชิญการพยากรณ์ที่สำคัญก็จะเกิดอายุขัยของผู้ครอบครองมันไปด้วย หากหลัวจงเซี่ยใช้มันมาก เก่งว่าจะกลายเป็นชายชราก่อนวัยอันควร

ในตอนนี้ยังเร็วเกินกว่าที่หลัวจงเซี่ยจะเลิกเรียน เหียนเจิ้งและหลัวจิ้นปีเตอร์ก็เลยมาอยู่ที่เส้นทางเล็กในพุ่มไม้นอกสวนชงเทาก่อน พุดคุยพลางเดินไปพลาง เหียนเจิ้งกังวลใจหลัวจิ้นปีเตอร์ตลอดทาง ถ้ามถึงแต่รูปร่างหน้าตาของอดีตผู้ครอบครองพู่กันภูตผี หลัวจิ้นปีเตอร์ปิดปากเงียบ ให้ตายอย่างไรก็ไม่เอ่ยออกมา เหียนเจิ้งจิตใจไม่มีทางเลือกอื่นจึงต้องเปลี่ยนหัวข้อสนทนา “ได้พู่กันภูตผีมาแล้วคุณคิดจะใช้มันยังงั้”

หลัวจิ้นปีเตอร์เผยรอยยิ้มพร้อมตอบกลับ “ที่อาตมาเก็บพู่กันเล่มนี้ไว้ เหตุผลสำคัญก็คือเพื่อหาเบาะแสของเจ็ดปราชญ์แห่งกวนเจิง”

เจ็ดปราชญ์แห่งกวนเจิงคือวิญญาณพู่กันเจ็ดเล่มที่ผู้ครอบครองสุสานพู่กันทั้งเอาไว้ในโลก ทุกเล่มล้วนหลอมมาจากพรสวรรค์ที่เข้าขั้นน่าสะพรึงยากเทียบเทียมที่สุดในประวัติศาสตร์จีน เพียงแค่รวบรวมมันทั้งหมดได้ก็จะสามารถเปิดผนึกสุสานพู่กันที่ปิดตายมาช้านาน พร้อมทั้งได้รับความลับที่ผู้ครอบครองสุสานพู่กันซ่อนไว้ ตระกูลจู่เก๋อและตระกูลเหว่ยทุกรุ่นต่างพากันถึงขีดสุดเพื่อตามหาเค้าโครงเบาะแสของพวกมัน แต่ทำไมเคยประสบผลสำเร็จเสียที

ก่อนหน้านี้ที่วัดอวินเหมิน วิญญานพู้กันเมฆขาวแห่งเทียนไทของหวังซีจื่อ เผยตัวปรากฏบนฟ้าก็ถูกเหยยชื่อหฺร่นเป็นเฉ่าประมงได้กำไรไป เมื่อบวกกับ บัวครามและแต้มตาแล้ว เท่ากับมีพู้กันถึงสามเล่มที่ปรากฏตัวออกมา หลวงจีน ปีเตอร์คาดว่า หลังการปรากฏตัวของวิญญานพู้กันอีกสี่เล่มก็จะเป็นจุดสำคัญ แห่งการแย่งชิงโดยแท้จริง ทุกคนต่างสังหรณ์ใจว่า คนที่มีความสัมพันธ์กับ สุสานพู้กันทั้งหมดจะต้องเข้าสู่การแย่งชิงครั้งนี้

หากเป็นตระกูลจู่เก๋หรือตระกูลเหยยก็ยิ่งดี แต่ที่น่ายกย่องที่สุดในตอนนี้ ก็คือขุมกำลังที่สามซึ่งปรากฏตัวเหนือความคาดหมาย

แท้จริงแล้วมันเป็นใคร ชื่อเสียงเรียงนามอะไร มาจากไหน ไม่มีใคร ทราบได้ เบาะแสเดียวที่มีอยู่ก็คือคำพูดที่หลุดจากปากของฉู่อี้หมินก่อนตายว่า ‘หานจิ้ง’ แต่ว่าจุดมุ่งหมายของมันกลับโจ่งแจ้งไม่ปิดบัง นั่นคือรวบรวมเจ็ดปราชญ์ แห่งกวนเฉิงเพื่อเปิดสุสานพู้กัน ฉะนั้นพู้กันมรดกบัวครามของหลัวจงเซี่ยก็เป็น เป้าหมายของมันอย่างแน่นอน

หลังจากพบเจอกับเหตุการณ์ต่อสู้น่าสะพรึงกลัวในคืนนั้นที่วัดลี้เทียนอัน พวกเขาก็คาดการณ์ได้แล้วว่าศัตรูในที่ลับน่ากลัวและโหดร้ายเพียงใด ตอนนั้น แม้ว่าหลัวจงเซี่ยจะเข้าสู่ความเป็นหนึ่งเดียวระหว่างบทกลอนและพู้กันแล้ว แต่ก็ไม่สามารถหยุดมันไม่ให้ฆ่าฉู่อี้หมินหรือนำตัวจู่เก๋อจุนไปอย่างง่ายดายได้นอกจากนี้หากมองจากการลงมือของมันแล้ว มีความเป็นไปได้ที่เหยยตั้งปั้งจะถูก มันฆ่าเช่นกัน

ดังนั้นการที่พวกเขารีบเร่งเสาะหาพู้กันพเนจรที่ไร้ญาติก็เพราะอยากรวบรวมเบาะแสของพู้กันปราชญ์อีกสี่เล่มให้ได้เร็วที่สุด แย่งเป็นฝ่ายที่ถือไพ่เหนือกว่าใคร คนไม่ผิด ผิดที่ครอบครองหยก หลัวจงเซี่ยมีพู้กันปราชญ์ถึง สองเล่มอยู่ในตัว แม้เขาปรารถนาที่จะเอามันออก อย่างไรก็ตามฝ่ายที่หมายปอง ก็จะไม่ปล่อยตัวเขาไปแน่ การรวมกลุ่มก้อนเล็กๆ ของพวกเขานี้ก็เพียงแค่ว่าเพื่อป้องกันตัวเองเท่านั้น ไม่ว่าอย่างไรหลัวจงเซี่ยก็เป็นตัวละครหลักที่ต้องเข้าไปในวงโคจรนี้อย่างไม่อาจหลีกเลี่ยงได้

คิดได้เช่นนี้ทั้งสองคนก็นิ่งเงียบไป

เสียงอ่านตำราภายในห้องค่อยๆ เบาลง ลมพัดผ่านทุ่งหญ้าป่าไม้ เสียงเอะอะอย่างพ่นคล้ายไ้ร้กั้วจากวิทยาเขตมหาวิทยาลัยอันห่างไกลแว่วมาพร้อมกับสายลม ทำให้จิตใจของทั้งสองบรรเทาลงตามไปด้วย

“ตอนนี้เหวยซือหฺร้นเป็นปฏิปักษ์กับเราหรือไม่ก็ยากจะคาดเดา หมู่บ้านสกุลเหวยในตอนนี้ได้ถอนตัวออกจากเรื่องทั้งหมดแล้ว ตระกูลเหวยของพวกเราว่านายอลหม่านไปหมด” หลวงจีนปีเตอร์มองออกไปยังตึกเรียนสี่ขาวเทาที่อยู่ไกลอยู่ๆ ก็เอ๋ออย่างเศร้าโศก

“เฮ้อ” เหยียนเจิ้งส่งบุหรีหนึ่งมวนให้กับหลวงจีนปีเตอร์ “ผมขอพูดหน่อยนะปีเตอร์ ทำไมคุณถึงไม่เอาฟูกันสักเล่มมาครอบครองไว้เล่นๆ หน่อยละดูจากความสามารถของคุณแล้วก็เป็นหุตุฟูกันได้ง่ายๆ เลยนะ!”

หลวงจีนปีเตอร์หันร่างไปด้านหลัง พ่นควันออกจากปาก เอ๋อตอบเรียบๆ “วิญญาณฟูกันกับหุตุฟูกัน ทั้งสองต้องเหมาะสมและเข้าใจกันอย่างถ่องแท้ถึงจะมีคุณค่า อาตมาได้เข้าสู่ประตูลิขิตแล้ว ก็ควรจะบรรลุนิขิตสมบูรณ์สัมผัสทั้งหก² อีกทั้งยังให้คำมั่นสัญญาไว้แล้วว่าชั่วชีวิตนี้จะไม่เป็นหุตุสุสานฟูกันของที่จำต้องได้รับการสัมผัสเช่นนี้ อย่ามีเลียดดีกว่า!”

เหยียนเจิ้งได้ยินคำกล่าวของเขาก็ทำเสียงขึ้นจมูกฮึดฮัดไม่เห็นด้วยพร้อมเอ๋ออย่างไม่อ้อมค้อม “ปากของคุณก็บอกแต่ไม่เอาๆ แต่ที่ท่ากลับตั้งใจเกินไป หยดเล่นปรัชญาคมคายนี้ได้แล้ว ผมเปิดร้านอินเทอร์เน็ต อ่านใจคนมาแล้วนับไม่ถ้วน อย่ายกพระศรีศากยะมุนีมาอ้างเลย จริงๆ แล้วคุณมีความลับอะไรซ่อนอยู่ใช่ไหม”

หลวงจีนปีเตอร์ถูกเขาจี้ตรงกลางใจ คิ้วก็ขมวดเล็กน้อย มือทั้งคู่มองสายประคำ เหยียนเจิ้งหัวเราะลั่น ตบป้าของเขาแรงๆ และเอ๋อ “ฮ่าๆ ผม

² บรรลุนิขิตสมบูรณ์สัมผัสทั้งหก (六根清净) ได้แก่ ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ตาเป็นใหญ่ในการมองเห็น หูเป็นใหญ่ในการฟัง จมูกเป็นใหญ่ในการดมกลิ่น ลิ้นเป็นใหญ่ในการรับรส กายเป็นใหญ่ในการรับรู้สัมผัส ใจเป็นใหญ่ในการรับรู้ความรู้สึกนึกคิดเวลากะทบกับธรรมารมณ์ กล่าวได้ว่า การบรรลุนิขิตสมบูรณ์สัมผัสทั้งหกก็คือไม่แยกแยะว่าส่วนนั้นจะรับรู้อะไร ทุกส่วนล้วนเท่าเทียมกัน ไม่ปรารถนาที่จะรับรู้สิ่งใหม่ทั้งสิน หรือเรียกอย่างง่ายว่าการปลงนั่นเอง

จี๊ถูกที่ใช้แหล่เลย อย่างกังวลไปเลย ผมไม่ชอบสาระแนลัของใคร แต่ว่านะ หลวงจิ้นอย่างคุณนะ ชื่อสัตย์กับตัวเองหน่อยเถอะ”

หลวงจิ้นปีเตอร์หมดคำพูด เพียงแค่พนมมือและเอ่ย “อมีตามพุท”

เหียนเจ็งยกไหล่ “เป็นหลวงจิ้นนี่ดีจัง พอไม่มีอะไรจะพูด แค่อ่อยคำนี้ ออกมาก็พอ”

หลวงจิ้นปีเตอร์จับที่แว่นกรอบทอง ไม่คิดจะให้หัวข้อสนทนานี้ดำเนินต่อไปอีกแล้ว จึงเปลี่ยนคำถามทันใด “งั้นคุณละ เรื่องฝางบินทางนั้นไปถึงไหนแล้ว”

เหียนเจ็งได้ยินเขาถามเช่นนั้นก็ส่ายหัวและเอ่ยอย่างมั่นใจ “เสียเวลาผมไปมากจริง ๆ แต่ว่าฟ้าก็ทำอะไรคนที่มูมานะไม่ได้หรอก ผมหาเจอเบาะแสแล้ว เพื่อนของผมคนหนึ่งอยู่ที่กรมตำรวจส่วนกลาง ผมขอให้เขาช่วยสืบหา วันนี้ก็ได้คำตอบ”

ยังไม่ทันขาดคำ โทรศัพท์ที่อยู่ในกระเป๋าเสื้ออยู่ ๆ ก็ดังขึ้นเป็นเสียงเพลงสนุกสนาน เหียนเจ็งหยิบขึ้นมามอง “เฮ้ย พุดถึงโจโจ โจโจก็มา³ พอดีเลยผมรับสายก่อนแป๊บหนึ่ง” เหียนเจ็งรับสายโทรศัพท์ “อ้อ” แล้วก็หันกลับมา “พบที่อยู่ของฝางบินแล้ว แต่ว่าเพื่อนของผมบอกว่าห้องนั้นเหมือนกับมีกรณีพิพาทห้องเช่าอยู่ เจ้าของบอกว่าคนเช่าไม่เคยจ่ายค่าเช่า ทั้งยังติดต่องานไม่ได้ ห้องเลยล็อกมาตลอด ก่อนหน้านี้นี่สองวันพวกเขาส่งคนไปดู แล้วก็ให้เจ้าของปลดล็อกเปิดประตูให้”

“ແ່แล้ว” หลวงจิ้นปีเตอร์ตกตะลึง “สิ่งของโน้นจะไม่ถูกเอาไปหรือไม่ทันกาลแล้ว พวกเรารีบไปดูกัน ฝางบินคนนี้เกี่ยวข้องกับเรื่องราวอีกมากมาย ปล่อยให้ถูกคนขโมยของของเขาไปก่อนไม่ได้”

“ต้องเรียกหลวงเจ็งไหม”

“เขากำลังเรียนอยู่ ไว้ค่อยว่ากัน” หลวงจิ้นปีเตอร์ลดเสียงเบาลง “อีกอย่างเรื่องนี้หากสื่อจู้รฐจะไม่ค่อยดีเท่าไร”

³ พุดถึงโจโจ โจโจก็มา เป็นสำนวนจากเรื่อง สามก๊ก หมายถึง เมื่อเรากำลังพูดถึงใครอยู่ คนคนนั้นก็มาพอดี

“ก็ถูก”

ทั้งสองมองสำรวจสวนซงเทาอีกครั้ง แล้วก็หันจากไปอย่างรีบเร่ง

อพาร์ตเมนต์ห้องใหญ่แบบครวเรือนของที่แห่งนี้สร้างในยุคปีแปดศูนย์ มีลักษณะเฉพาะของอพาร์ตเมนต์ห้องใหญ่แบบครวเรือนในยุคนั้น อาทิ ผนังรอบด้านสี่ข้างส่วนใหญ่เป็นสีแดงหม่น หน้าต่างและระเบียงห้องเต็มไปด้วยขยะทั้งหลาย เช่น กระเทียม พื้นรองเท้า ลังกระดาษเก่า ระหว่างตึกสองตึกมีการปลูกต้นฉัตรจีนและต้นหลิวต่อแถวเรียงรายไว้ มาถึงตอนนี้พวกมันก็เติบโตจนเขียวชอุ่มไปหมด มีต้นไม้กำบังแสงร้อนแรงจากดวงอาทิตย์ การเดินทางตรงนั้นจึงสดชื่นจำเริญใจเป็นอย่างยิ่ง ส่งผลให้จิตใจของคนเดินทางที่เพิ่งได้รับความทรมานจากแสงอาทิตย์เบาสบายขึ้น

ฝางปินเคยอยู่ที่ย่านอพาร์ตเมนต์นี้มาก่อน หลวงจิ้นปีเตอร์และเหียนเจิ้งมาตามที่อยู่เพื่อนตำรวจของเขาให้ ค้นหาเลขตึกแปดศูนย์ห้าในตรอกหมายเลขห้าได้อย่างง่ายดาย แสงทางเดินของตึกเรียกได้ว่าไม่ค่อยมากเท่าไร ทั้งยังคับแคบ มีทั้งจักรยาน โถงตองผัก กินพื้นที่ว่างส่วนใหญ่ไป พวกเขาทั้งสองต้องใช้กำลังกายอย่างมากกว่าจะไปถึงชั้นที่สี่ได้

ตรงหน้าบันไดก็คือห้องเช่าของฝางปิน ห้องของเขาไม่ได้ติดตั้งประตูกรงเหล็กป้องกันโจรเอาไว้มิเพียงประตูไม้ที่แตกลายงาต่างและเป็นสีเขียวทั้งสองสบตากัน ในใจของทั้งคู่มีคำพูดประโยคเดียวกัน...นี่หรือคือห้องที่ฝางปินคนนั้นอยู่!

สำหรับพวกเขาแล้ว ฝางปินคนนี้ถือเป็นคนลึกลับไม่ธรรมดา

เขาเป็นผู้ครอบครองของคู่กันแต่มาดาก่อน หลังจากนั้นก็ถูกงูเก๋องชิงฆ่าตายที่วัดฝ่าหยวน พู่กันแต้มตาได้หลัวจงเซี่ยรับช่วงต่อ แรกเริ่มเดิมทีพวกเขาคิดว่าฝางปินเป็นแค่บุตรหลานพู่กันที่โชคร้ายธรรมดาคนหนึ่ง แต่หลังจากที่พวกเขาไปคบค้าสมาคมกับตระกูลจูเก๋อแล้วถึงได้รู้ว่าที่แท้ฝางปินคือผู้ศึกษาสุสานพู่กันอิสระ ไม่มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับตระกูลจูเก๋อและตระกูลเหว่ยลักนิต แต่กลับพยายามทุกวิถีทางเพื่อไขความลับของสุสานพู่กันที่ซ่อนอยู่มา

โดยตลอด เขากับตระกูลจูเก๋อสั่งสมความสัมพันธ์อันใกล้ชิดเอาไว้ ความรู้
อันเต็มเปี่ยมและเขาวินิจฉัยของเขานั้นแม้แต่คนที่ดูแลตระกูลจูเก๋ออย่าง
เหลาหลี่และคุณเฟยก็ล้วนแต่ให้ความเคารพนับถืออย่างมาก เด็กยุคใหม่
ในตระกูลจูเก๋อต่างเรียกผางปินด้วยความเคารพว่าอาจารย์ผาง แล้วก็ได้รับการ
สั่งสอนจากเขามาไม่น้อย เหมือนกับสื่อจิวเด็กสาวคนนั้นที่มีใจเคารพนบ
ต่อเขาอย่างมาก

แต่ถึงแม้จะเป็นตระกูลจูเก๋อก็ทำได้แค่ติดตามผางปินผ่านโลกอินเทอร์เน็ต
ข้อมูลเบื้องลึกที่เหลือของเขาล้วนเป็นความลับ แม้แต่ใบหน้าของเขายังไม่มีใครรู้
และในตอนนั้นคนที่เห็นผางปินถูกฆ่ากับตาทั้งสองอย่างปีเตอร์และเหยียนเจิ้งก็มา
ยืนอยู่หน้าห้องที่เขาอยู่ก่อนตาย ย่อมยากที่จะข่มระลอกคลื่นแห่งความหดหู่ในใจ
เอาไว้ได้

หลวงจีนปีเตอร์เคาะประตูอย่างมีมารยาท ไม่นานก็มีเสียงฝีเท้าแว่วมา
จากภายในห้อง เสียงของผู้หญิงคนหนึ่งดังตามมา “ใครคะ”

“ขอถามหน่อย คุณผางปินอยู่ไหม”

ประตูเปิดออก หญิงวัยกลางคนสวมชุดคลุมยาวสำหรับทำความสะอาด
และสวมหน้ากากอนามัยปรากฏตัวที่หน้าประตู ในมือถือไม้กวาด ทั้งร่างเปราะไป
ด้วยฝุ่นและหยากไย่ เธอมองประเนินหลวงจีนปีเตอร์และเหยียนเจิ้งอยู่สักพัก
แล้วจึงถอดหน้ากากอนามัยลง เอ่ยถามอย่างเหลืออด “พวกคุณเป็นอะไรกับ
ผางปิน”

เหยียนเจิ้งแย้งตอบคำถามนั้น “พวกเราเป็นเพื่อนของเขา รบกวนถามหน่อย
ว่าคุณผางอยู่ไหม”

หญิงวัยกลางคนถอนหายใจไม่แยะ “เขานะเหรอ หายไปไม่เห็นแม้แต่
เงาหลายเดือนแล้ว! เงินค่าห้องก็ไม่จ่าย โทรศัพท์ก็ติดต่อไม่ได้ คุณช่วย
บอกหน่อยสิว่าจะทำยังไงกับเรื่องนี้ ครอบครัวของเราหวังว่าจะได้รับเงินค่าเช่า
เพื่อเอามาเป็นค่าใช้จ่าย การที่เขาหายไปแบบนี้ฉันไม่ได้เงินอะไรสักแดงเดียว
จะปล่อยให้คนอื่นเช่าต่อก็ไม่กล้า!”

คำพร่ำบ่นยาวเหยียดออกจากปากของเธอเป็นชุด เหยียนเจิ้งจึงเอ่ย

ประจบ “ถูกต้อง ใช้อย่างน้อยเขาก็ควรจะโทร.หาคุณบ้างสิเนอะ! ยุคนี้เจ้าของที่เข้าใจเหตุผลอย่างคุณมีน้อยมาก แล้วยังทนรอมานานขนาดนี้ ถ้าเป็นเจ้าของคนเก่าที่ผมเช่าห้องอยู่นะ แคะไม่จ่ายค่าเช่าวันเดียว วันต่อมาก็เตะประตูเข้ามาแล้ว”

ได้ฟังคำเียนยอกจากเหียนเจิ้ง หญิงวัยกลางคนก็ราวกับได้รับความเข้าใจ ทำให้จิตใจอ่อนลงไม่น้อย และพูดจ้อต่อ “ก็มีแต่นั่นแหละที่ซื้อตรง รอมาถึงตอนนี้ จนเมื่อวานฉันถึงสิ้นสุดความอดทน จึงเรียกบริษัทปลดกุญแจกับตำรวจที่สถานีแถวนี้มาเปิดประตูนี้ จากนั้นฉันก็เข้ามาทำความสะอาด จะได้ปล่อยให้คนอื่นเช่าสักที”

หลวงจีนปีเตอร์เอ่ยถาม “ของของเขาที่อยู่ในห้อง ยังอยู่ไหม”

“ขายไปแล้ว”

“ขาย...ขายไปแล้ว” เหียนเจิ้งและหลวงจีนปีเตอร์ล้วนแต่เอ่ยอย่างตกใจพร้อมกัน

“ใช่สิ ไม่งั้นห้องเช่าของฉันจะทำยังไง ฉันยังต้องใช้ชีวิตต่อนะ”

“ของพวกนั้นคืออะไร”

“เหอะ ไม่มีอะไรทำเงินได้แม้แต่อันเดียว! เหลือหนังสืออยู่แค่ไม่กี่ร้อยเล่ม คอมพิวเตอร์เครื่องหนึ่ง แล้วก็เก้าอี้ไม่กี่ตัว แม้แต่เสื้อผ้ายังไม่มี แล้วก็มิกองกระดาษที่เขียนร่างอะไรไม่รู้อีกกองใหญ่ ทั้งหมดให้รถเก็บขยะเอาไปแล้ว” หญิงวัยกลางคนพูดเจ้อยแจ้วไม่หยุด แล้วก็หลีกทางให้พวกเขาเข้าห้อง พอพวกเขาได้เข้ามาและมองไปก็รู้ได้ถึงความยากลำบากหันต์หันใด ทั้งห้องโล่งโจัด ไม่เหลืออะไรสักอย่าง มีเพียงแค่ขยะกองหนึ่งที่อยู่บนพื้น

ในเมื่อฟางปิ่นเป็นผู้ศึกษาสุสานฟูกัน ย่อมต้องทิ้งข้อมูลอันมหาศาลเอาไว้สำหรับคนที่เกี่ยวข้องกับสุสานฟูกันแล้ว ข้อมูลเอกสารเหล่านั้นย่อมต้องมีคุณค่าอย่างมาก ไม่รู้ว่าข้างในนั้นซ่อนความลับอะไรไว้มากเท่าไร แต่ว่าตอนนี้ข้อมูลพวกนั้นกลับถูกเจ้าของห้องขายเป็นเศษกระดาษไปเสียแล้ว...

“คุณยังตามหาคนที่รับขยะพวกนั้นไปได้ไหม” เหียนเจิ้งถามอย่างออกไปตรงๆ หญิงวัยกลางคนมองเขาอย่างสงสัย

“ฉันจะไปตามหาเจอไต่ยังง...นี่เขาคงไม่ได้ติดค้างเงินพวกคุณหรอกนะ
ฉันบอกไปแล้วก่อนหน้านี้ เงินที่ขายของพวกนั้นเอามาเป็นค่าเช่าห้องหมดแล้ว”

เหียนเจิ้งยิ้มแหย “พวกเราไม่ได้จะมาเอาเงินพวกนั้นกับคุณ แล้วก็ไม่ไปเจ้าหน่ออะไรทั้งนั้น พวกเราแค่มาหาของ”

หญิงวัยกลางคนราวกับคิดอะไรขึ้นมาได้ ก็ลงไปคู้กองขยะ “เอ้อ
ใช่ ตอนที่ฉันกำลังเก็บกวาดห้อง เจอกุญแจดอกนี้ มันไม่ใช่ของห้องนี้หรอก
พวกคุณมาหาที่รึเปล่า”

เหียนเจิ้งและหลวงจีนปีเตอร์มองหน้ากันไปมา รับกุญแจดอกนั้น
มาเก็บไว้ กุญแจนี้ไม่เหมือนกับกุญแจทั่วไป ตัวกุญแจสั้น สีเทาเงิน อีกทั้ง
หัวกุญแจยังกลมเป็นรู ตรงที่จับสลักอักษรตัวเล็กๆไว้ว่า ‘D-318’

“นี่มันเหมือนกับกุญแจที่อยู่ในตู้ฝากของตรงสถานีรถไฟใต้ดินเลย”

หลวงจีนปีเตอร์รู้วิธีการใช้กุญแจนี้จึงส่งสายตาเป็นนัยให้กับเหียนเจิ้ง
เหียนเจิ้งรีบรับกุญแจดอกนั้นมา “ขอบคุณครับ จันทพวกเราไปก่อน ขอให้
คุณหาลูกค้าคนใหม่ที่ไว้ใจได้ในเร็ววันนะครับ”

หญิงวัยกลางคนพูดได้อย่างไม่สนใจ “ไม่ต้องพูดมากแล้ว ถ้าไม่มีเรื่อง
อะไรรีบไปเถอะ อย่าทำให้ฉันต้องเสียเวลาทำความสะอาดเลย”

ทั้งสองเอ่ยคำขอบคุณแล้วก็เร่งหันหลังกลับออกไป หญิงวัยกลางคน
ปิดประตูลงอย่างระมัดระวัง อยู่ๆก็หันหลังกลับ ถอดวิกผมและบรรดาของ
ที่แต่งเติมใบหน้าออก เผยใบหน้าสวยขึ้น เธอเดินมาที่ระเบียง พิงหน้าต่าง
มองส่งแขกอย่างเหียนเจิ้งและหลวงจีนปีเตอร์ขึ้นไปบนรถแท็กซี่ มุมปาก
เผยรอยยิ้มจางๆ

“อย่างนี้ถือว่าสำเร็จแล้วสินะ”

ฉันอ่อยพึมพำกับตัวเอง

ปิดกวาดที่หางอย่างไรความหวาดระแวง

ตู้ฝากทองในสถานีรถไฟใต้ดิน พบได้ทั่วไปในหนังสือลับหรือไม่กี่นิตยสารสืบสวนของเมืองนอก ในประเทศจีนถือได้ว่าเป็นอะไรที่แปลกใหม่ คนที่รู้จักยังมีไม่มากเท่าที่ควร ถึงแม้จะเป็นเมืองหลวงหนึ่งเดียวของประเทศก็ตาม ยังไม่ใช่ทุกสถานีที่จะมีบริการเช่นนี้ จะมีอยู่ก็แต่เพียงสถานีใหญ่ไม่กี่สถานีเท่านั้น พูดให้ถูกก็คือสถานีใหญ่ที่พวกคนต่างชาติมักจะสัญจรกัน การติดตั้งตู้ฝากสิ่งของกว่าร้อยช่องนี้ถือได้ว่าเป็นเครื่องพิสูจน์ความมานะที่จะผสานความโบราณของเมืองหลวงกับความทันสมัยของต่างประเทศ

ไม่ว่าทางคณะกรรมการเมืองจะคิดอย่างไร อย่างน้อยสำหรับหลวงจินปีเตอร์และเหยียนเจิ้งแล้ว สถานการณ์เช่นนี้ก็ถือว่าดีเกินคาด พวกเขาไม่ต้องเร่งฝีเท้าไปทุกสถานี ขอเพียงสนใจแค่สถานีใหญ่ๆไม่กี่สถานีก็พอแล้ว

พวกเขาถือว่าโชคดีมาก เพียงแค่ได้ลองสอดดูกุญแจลงในช่อง D-318 ของสถานีที่สองก็พบกับความสำเร็จ

หลังจากเสียง ‘กริ๊ก’ ตัวล็อกก็เปิดขึ้น เผยให้เห็นความแคบและมีดมนของที่ว่างภายในช่องเก็บของ

หลวงจินปีเตอร์มองเหยียนเจิ้งที่อยู่ข้างๆ ด้านหลังพวกเขายังมีกลุ่มคนที่ส่งเสียงดัง ทุกคนล้วนแต่มีท่าทางรีบร้อน ไม่มีใครหันไหนสนใจท่าทีของชายสองคนที่อยู่หน้าช่องเก็บของเลยแม้แต่น้อย

ภายในช่องเก็บของมีหนังสือหนึ่งเล่มวางอยู่ หน้าปกสีเหลืองอ่อน มีประมาณสองร้อยหน้าเห็นจะได้ รูปแบบดูเก่าคร่ำคร่า ทำจากกระดาษเชวียนจื่อที่ใช้เชือกเย็บเป็นสัน หลวงจินปีเตอร์หลับตาล้มผัสอย่างระแວดระวัง นอกจากรู้สึกถึงกลิ่นอายอ่อนจางของมนุษย์ที่คงเหลือน้อยแล้ว บนนั้นก็ไม่มีระลอกคลื่นที่บ่งบอกถึงความยิ่งใหญ่อะไรเลย คงจะไม่ใช้สิ่งของล้ำค่า เป็นเพียงแค่หนังสือธรรมดาเล่มหนึ่งที่คนใช้เป็นสมุดจดบันทึก

“ผมคิดว่าจะเหมือนในหนังสืออีก ที่ซ่อนของสำคัญแบบพวกสร้อยคอหัวใจแห่งมหาสมุทร¹ หรือไม่ก็ยานอวกาศอะไรพวกนั้น” เขียนเจิ้งรู้สึกผิดหวังเล็กน้อย เขย็นมือออกไปนำสมุดบันทึกออกมา และอยู่ๆ ก็อุทาน “เฮ้ย”

ที่แท้ในสมุดบันทึกก็ซ่อนเหรียญทองแดงเอาไว้ ข้างบนเขียนว่า ‘เงินหยวนโย่ว’²

หลวงจินปีเตอร์รู้ว่านี่คือเหรียญกษาปณ์ที่ใช้ในราชวงศ์ช่งเหนือ หากนำไปที่ตลาดขายของโบราณก็อาจจะขายได้ราคามพอสมควร แต่ว่าก็ไม่ได้มูลค่าสูงลิ่วอะไรนัก เหรียญและสมุดบันทึกจั่วจางไว้ด้วยกัน ไม่รู้ว่าฝางปิ่นจะใช้เพื่อทำอะไร

สถานีรถไฟใต้ดินไม่ใช่สถานที่ที่เหมาะสมจะมาใคร่ครวญ เขียนเจิ้งเอาเหรียญใส่กลับเข้าไปในสมุดบันทึกและเอ่ย “หลังจกเซี่ยไถ่จะเลิกเรียนแล้ว พวกเรารีบกลับ...”

คำพูดของเขายังไม่ทันจบดี อยู่ๆ ก็มีลมเร็วผ่านหู ได้ยินเพียงเสียง ‘ฉิบ’ สมุดบันทึกในมือก็หายไปไหนได้

นี่เป็นเหตุการณ์ที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว เขียนเจิ้งยังไม่ทันได้ตอบสนอง หลวงจินปีเตอร์ก็ยกมือพนม เสกสนามพลังอันรางเลือนขึ้น แผ่

¹ สร้อยคอหัวใจแห่งมหาสมุทร (The Heart of the Ocean) ปรากฏในภาพยนตร์เรื่อง ไททานิค เป็นสร้อยคอที่ประดับด้วยจีเพอร์สีน้ำเงินรูปหัวใจขนาดใหญ่ที่คู่หมั้นของโรส (นางเอก) มอบให้เธอเป็นของขวัญขณะเดินทางอยู่บนเรือไททานิค

² หยวนโย่วเป็นชื่อรัชศกของจักรพรรดิซ่งเจ๋อจงแห่งราชวงศ์ซ่ง เหรียญที่ใช้ในสมัยนั้นเรียกว่า เงินหยวนโย่ว

ออกไปบริเวณรอบข้างอย่างรวดเร็วโดยมีพวกเขาเป็นจุดศูนย์กลาง ผ่านไปสักพักเหยียนเจิ้งถึงได้ตะโกน

“ปีเตอร์ สมุดบันทึก!”

สีหน้าของหลวงจีนปีเตอร์ซึ่งขัง “ไม่ต้องรีบ สนามพลังของอาตมานี้สามารถสัมผัสถึงพลังที่แฝงอยู่ในสมุดบันทึก คนที่ขโมยไปก็อยู่ภายในสนามพลังนี้แหละ”

“สนามพลังของคุณรับรู้ได้ไกลแค่ไหน” เหยียนเจิ้งมองซ้ายแลขวาอย่างร้อนรน

“วงกลมรัศมีสี่สิบลเมตร”

“กว้างขวางดีนะ...แล้วทิศทางละ คุณแน่ใจไหม”

“สามารถชี้ทางได้แค่คร่าว ๆ คุณก็รู้ว่าอาตมาไม่มีวิญญาณพู่กัน แค่ใช้พลังจิตของคนธรรมดาได้ถึงขนาดนี้ก็ดีมากแล้ว”

เหยียนเจิ้งผิวปากอย่างเร่ร่อนทั้งๆ ที่อยู่ในสถานการณ์ยากลำบาก รอบตัวเขาและหลวงจีนปีเตอร์มีคนอย่างน้อยหลายร้อยคนเดินไปยังหลากหลายทิศทาง ทั้งยังมีคนอีกมากมายที่เดินเข้ามา ภายใต้สถานการณ์เช่นนี้ หากคิดที่จะใช้การสัมผัสของหลวงจีนปีเตอร์ออกค้นหาทิศทางจะเหมือนนำน้ำหนึ่งแก้วไปดับพื้นที่เผาไหม้เกรียน หลวงจีนปีเตอร์หลับตาเพ่งสมาธิ พลันเงยหน้าขึ้นชี้ไปที่ช่องเสียบบัตรในสถานี เหยียนเจิ้งสุดหยาใจอย่างหนาวเหน็บ นี่มันตั้งใจจะสร้างความลำบากกันชัดๆ เพราะตรงนั้นเป็นที่ที่คนเยอะที่สุด

“สมุดบันทึกเคลื่อนช้ามาก ตรงไปในซานซาลา...เขาตั้งใจแฝงตัวเข้าไปในฝูงชนเพื่อเข้าไปในซานซาลานั้นแน่!”

“เข้าไปในซานซาลาก็ยังดีกว่าออกมานะ” เหยียนเจิ้งดึงจีวรของหลวงจีนปีเตอร์ ทั้งคู่เร่งฝีเท้าเดินตรงไปที่ช่องเสียบบัตร ภายในสถานีรถไฟใต้ดินแห่งนี้เป็นพื้นที่ปิด นอกจากลิฟต์ทั้งสองด้านแล้วก็มีแค่รางรถไฟเท่านั้นที่พาออกไปโลกภายนอกได้ ผู้คนรวมกลุ่มกันอุณหนาผาตั้งอยู่ที่จุดรอภายในซานซาลา สำหรับคนที่กำลังไล่ตามแล้วมีประโยชน์กว่าการเดินทางไร้จุดหมายบนโลกอันกว้างใหญ่ข้างนอกมาก

ทั้งคู่ต่างมีบัตรโดยสารอยู่แล้ว ดังนั้นจึงประหยัดเวลาที่จะต้องซื้อตั๋วใช้ความเร็วอย่างที่พูดเท่าที่จะทำได้ผ่านประตูช่องเสียบบัตรเข้าไป ขณะนี้หลวงจีนปีเตอร์รับรู้ได้ว่าสมุดบันทึกได้ผ่านประตูมาแล้วเช่นกัน และหยุดอยู่ตรงข้างหน้าไม่ไกลนี้ ตอนนี้พวกเขาอยู่บนชานชาลาเดียวกันกับคนชิงทรัพย์ที่ลักลอบคนนั้นแล้ว

ขณะนี้ใกล้จะถึงเวลาที่คนส่วนใหญ่เลิกงานเต็มที่ คนที่รอรถไฟอยู่บนชานชาลาส่วนมากก็เป็นพนักงานบริษัทที่เหนื่อยล้าเพลียแรง มีนักท่องเที่ยวยที่สัญจรปะปนอยู่ในหมู่คนบ้าง ทุกคนรวมตัวกันอยู่ริมชานชาลา ยืนต่อแถวตามแนวเส้นสีเหลืองบนพื้น บ้างก็คุยโทรศัพท์เสียงดังลั่น บ้างก็อ่านหนังสือพิมพ์ ผู้คนส่วนใหญ่หันข้างอย่างไร้อารมณ์มองไปในอุโมงค์ทางขาคีมืดมิดของรางรถไฟใต้ดิน ตัวเลขบนนาฬิกาจอแอลซีดีที่อยู่เหนือหัวของพวกเขาเคลื่อนตัวอย่างเอื่อยเฉื่อย รถไฟขบวนต่อไปต้องรออีกห้านาทีถึงจะเข้าสถานี พวกเขาจึงจำเป็นต้องช่วงชิงเวลานี้ให้ได้

“สมุดบันทึกไม่ขยับ ต้องอยู่ในกลุ่มคนตรงหน้าแน่” หลวงจีนปีเตอร์กระซิบบอกเหยียนเจิ้ง “แล้วอาตมาก็คิดว่าเขาไม่รู้ตัวว่าพวกเรากำลังตามมา” “หืม?” เหยียนเจิ้งขมวดคิ้ว สอดสายสายตามองแต่ละเงาร่างที่น่าสงสัยบริเวณชานชาลา

“ขโมยสมุดบันทึกไปจากมือคุณได้โดยใช้เวลาแค่ชั่วพริบตา อีกทั้งพวกเรา ยังไม่รู้สักอะไร ฝ่ายตรงข้ามน่าจะเป็นประเภทความเร็วสูง ไม่ก็สามารถลักของจากช่องว่างในอากาศได้” หลวงจีนปีเตอร์เอ่ยวิเคราะห์ “เขาได้สิ่งของนั้นไปแล้ว กลับไม่รีบหนีไปทันที แถมยังเข้ามาในสถานีรถไฟที่เป็นสถานที่ปิดแบบนี้ไม่ผิดปกติไปหน่อยหรือ”

“อืม มีเหตุผล ถ้าเป็นผมละก็ จะรีบหนีออกไปโดยเร็ว หนีไปยังไกลเท่าไรยิ่งดี”

“อาตมาคิดว่าเขาคงมั่นใจในความสามารถของตนเองโดยไม่กลัวสิ่งใด คงคิดว่าแม้พวกเราจะจับได้ แต่ก็ไม่รู้ว่าจะเกิดเรื่องอะไรขึ้น ดังนั้นจึงมานั่งรถไฟใต้ดินอย่างสบายใจ เสียดยาที่เขาคิดไม่ถึงว่าอาตมาจะรับรู้ได้ถึงพลัง

ของสมุดบันทึกเล่มนั้น”

“ฮึ อย่าให้ฉันรู้ว่าใครทำ ฉันจะให้แกได้รู้จักกับนักเลงหัวไม้ที่มีวิชา หักข้อต่อร้ายกาจที่สุดในเขตตงเจิงเสียหน่อย!” เขียนเจิ้งบนพุ่มพ้ออย่าง โกรธเกรี้ยว ขณะเดียวกันก็ยกหน้าขึ้นไปมองเวลาบนจอแอลซีดี

“คนที่ให้ความสนใจกับสมุดบันทึกของฝางปินก็มีแค่คนพวกนั้นนั่นละ”

หลวงจีนปีเตอร์จับแว่นกรอบทอง ‘คนพวกนั้น’ ที่เขาเอ่ยออกจากปาก หมายถึงพวกคนที่ฆ่าฝางปิน และก็คือขุมกำลังลึกลับของคนที่ชื่อหานจิ้งที่ก่อ ความโกลาหลหล่นหัวดลวีเทียนอัน “ปัญหาในตอนนี่ก็คือทำอะไรจึงจะแยกตัว เขามาได้ก่อนที่จะรถไฟฟ้าจะเข้าสู่ซานซาลา การรับรู้ของอาตมารังเลเกิน ไม่สามารถ หาตำแหน่งที่แน่นอน ถ้าชินป๋อ่วยให้เขาได้เข้าไปในขบวนรถก็จะยิ่งลำบาก กว่านี้แน่”

ในสมุดบันทึกของฝางปินที่แท้คืออะไร พวกเขายังไม่แน่ใจ แต่ในเมื่อ ฝ่ายตรงข้ามลงมือขโมยมันไปก็แสดงว่าในสมุดเล่มนั้นต้องเขียนสิ่งที่ศัตรูหวังจะ รับรู้หรือมีสิ่งใดซ่อนไว้เป็นแน่

หลวงจีนปีเตอร์ลดเสียงลง “ตอนนี้ฟู้กั๋นวาดคิ้วของคุณใช้ได้ไหม”

เขียนเจิ้งกำนิ้วทั้งสิบออกส่ายไปมา “กระสุนบรรจุเต็มแม็ก” ฟู้กั๋น วาดคิ้วของเขาหลอมมาจากจางฉางแห่งราชวงศ์ฮั่น สามารถย้อนคืนสภาพของ สิ่งของที่สัมผัสกลับไปยังช่วงเวลาหนึ่ง หนึ่งนิ้วหมายถึงโอกาสหนึ่งครั้ง

หลวงจีนปีเตอร์เอ่ย “งั้นดี ระหว่างวิญญานฟู้กั๋นจะมีการตอบสนอง ต่อกันเล็กน้อย ถ้าคุณเข้าไปใกล้เขาแล้วแอบใช้ฟู้กั๋นวาดคิ้ว อาตมาก็น่าจะสามาร ณ์สัมผัสได้ถึงคลื่นของวิญญานฟู้กั๋นฝ่ายตรงข้าม”

“ฟังแล้วดูเหมือนคำพูดอิโรติก...” เขียนเจิ้งสอตส่ายส่ายตาไปยังบรรดา ผู้โดยสาร ในบรรดานั้นไม่พ้นที่จะเป็นหญิงสาวออฟฟิศและบรรดาน้องสาว นักศึกษา

หลวงจีนปีเตอร์ต้องเอ่ยเตือนสติ “ตั้งใจหน่อย คุณไม่ใช่มิตรของหญิงสาว หรอกหรือ นี่หรือคือคุณธรรมการให้ความเคารพของคุณ”

หลังจากถูกหลวงจีนปีเตอร์จ้องมองอย่างเคร่งเครียด เขียนเจิ้งก็ทำได้

เพียงเก็บความคิดพิสดารของตนกลับไป ให้พู่กันวาดคว่ำไปรวมบนปลายนิ้ว สองมือล้วงเข้าไปในกระเป๋า แสร้งทำเป็นไม่รู้ร้อนรู้หนาวแผงตัวไปกับฝูงชน หลวงจีนปีเตอร์รวบรวมกำลังเพื่อให้สนามพลังมั่นคงในการตอบสนอง ตั้งใจตรวจหาทุกระลอกคลื่นที่มีความเป็นไปได้

ตอนที่การค้นหาของพวกเขาดำเนินไปได้ครึ่งหนึ่ง เสียงอีกทีก็แว่วเข้ามา จากที่ไกล และแล้วรถไฟไฟฟ้าก็มาถึงซานซาลา

อีกทั้งรถไฟสองฝั่งยังเข้ามาในสถานีพร้อมกันอีก นี่ถือเป็นสถานการณ์ ที่สุดแสนจะเลวร้าย

กลุ่มคนทั้งสองพากันวิ่งเริ่มเอะอะวุ่นวาย พากันเดินมาอยู่ที่เส้นสีเหลือง เพียงเพราะกลัวว่าจะขึ้นไปบนรถไฟไม่ได้ ในตอนที่ขบวนรถจอดแน่นิ่งและประตูรถ เปิด คนในขบวนก็พยายามออก ส่วนคนภายนอกก็พยายามพาตัวเข้าไปสุดชีวิต เกิดความอลหม่านไปทั่ว ขณะนั้นซานซาลา วุ่นวายอย่างยิ่ง

ในตอนนี้พลังที่หลวงจีนปีเตอร์รับรู้ได้อย่างยากเย็นถูกกลบหายไปหมดจด ราวกับเสียงเรือดำน้ำของกองทัพเจอกับแผ่นดินไหวที่ก้นทะเล เสียงที่ดังมาก เกินไปย่อมกลบเสียงที่ไม่ชัดเจนเสมอ

สองคนสีตารวมกำลัง ไม่ต้องรอให้หลวงจีนปีเตอร์อธิบายความ เขียนเจิ้ง ก็ตระหนักได้ถึงช่วงเวลาคับขัน ภายใต้ความสนใจเขาไม่สนใจว่าจะถูกค้นพบ ตะเบ็งเสียงตะคอกใส่หลวงจีนปีเตอร์ “พี่ชาย ฟังดี ๆ ล่ะ!” เขาชันเข่าหนึ่งข้าง มือขวาทำนิ้วรวบแสงสีแดงบรรจบกันเป็นกำปั้น แล้วออกหมัดต่อยลงบนพื้น

แสงสีแดงแพร่กระจายลงบนพื้น กินอาณาเขตราวหนึ่งในสามของหน้า ซานซาลา นี่เป็นผลลัพธ์ของการฝึกฝนอย่างบากบั่นของเขียนเจิ้งจนสามารถ นำพลังกำลังของทั้งห้านิ้วรวมไว้จุดเดียวกันได้ ระยะเวลาของผลกระทบก็เปลี่ยนไป กว้างขึ้นกว่าเดิม ไม่จำเป็นต้องทำเหมือนกับก่อนหน้านี้ที่ต้องใช้นิ้วสัมผัสโดยตรง

ผู้คนทั้งหลายล้วนแต่น้อยอยู่กับการช่วงชิงเบียดเสียดขึ้นขบวนรถ ไม่รู้สึก ถึงความผิดปกติใดแม้เพียงเสี้ยว อย่างไรก็ตาม พลังของวิญญานพู่กันในระดับ หนาแน่นที่ปลดปล่อยออกไปนี้สำหรับหลวงจีนปีเตอร์แล้วถือว่าชัดเจนพอ ประหนึ่ง ระลอกคลื่นที่ชนเข้ากับแนวหินแข็ง ตอนที่แสงสีแดงของเขียนเจิ้งกระจายตัว

หลวงจีนปีเตอร์ก็สัมผัสถึงแรงกระเพื่อมอันชัดเจนจากทางขวาทันที

“ฝั่งขวา!”

ทั้งสองไม่กล่าวอะไรมาความ ก้าวขาไล่กวาด วินาทีก่อนที่ประตูดงจะปิดลง ในที่สุดก็ขึ้นมาบนขบวนทางขวาได้ รถไฟฟ้าได้ดินที่เต็มไปด้วยผู้โดยสารซึ่งเห็นคเหื่อนยามทั้งวันเริ่มเล่นออกจากชานชาลาไปช้า ๆ

“เป็นไง พวกเราหายถูกแล้วใช่ไหม” เขียนเจิ้งหายใจหอบแรง เกาะราวจับไว้ การปลดปล่อยพลังทั้งห้าในเวลาเดียวไม่ใช่เรื่องสบาย ตอนนี้รถไฟฟ้าเริ่มเข้าไปในอุโมงค์ ผู้คนที่ส่งเสียงดังเกรียวกราวก็ค่อย ๆ เงียบลง หลวงจีนปีเตอร์ใช้เวลาี่รวบรวมจิตสัมผัสอยู่สักพัก

“ไม่ผิด อาตมารู้สึกได้ เขาอยู่บนรถขบวนนี้ ทั้งยังมีความเป็นไปได้ที่จะอยู่ในตู้โดยสารเดียวกับพวกเรา”

เขียนเจิ้งมองสำรวจซ้ายขวา ผู้คนที่อยู่ในตู้โดยสารขบวนนี้อาจน้อยก็น่าจะราวสี่สิบคน เขาไม่มีความสามารถในการระลึกจดจำภายในชั่วขณะ จึงจนปัญญาที่จะแยกแยะผู้โดยสารที่เพิ่งจะเบียดตัวเข้ามาในรถ หลวงจีนปีเตอร์ก็อับจนหนทางเช่นเดียวกัน พลังของเขาก็มาถึงขอบเขตเท่าที่จะทำได้แล้ว ภายใต้เสียงอะอะบนรถไฟฟ้า แคร็กขาตำแหน่งของวิญญาณพุ่กันเอาไว้ให้คงอยู่ก็ฝืนเต็มทนแล้ว

“หรือว่าต้องให้พวกเราถามทีละคน” เขียนเจิ้งเอ่ย

“นั่นก็เท่ากับแหวกหม้อให้รู้ต้น ข้อได้เปรียบที่พวกเราครองไว้ในตอนนี้ก็คือฝ่ายตรงข้ามยังไม่รู้ว่าพวกเราตามรอยเขามา ฉะนั้นเขาจึงไม่กระตุ้นใช้ความสามารถของวิญญาณพุ่กัน สมมติถ้าเขาพบว่าเราอยู่ด้วย ถึงตอนนั้นไม่ว่าจะปะทะซึ่ง ๆ หน้าหรือว่าหลบหนี ล้วนแต่ไม่เป็นประโยชน์ต่อเราทั้งสิ้น”

“เสียดยที่คุณไม่มีวิญญาณพุ่กัน แล้ววิญญาณพุ่กันของผมนก็ไม่สามารถต่อสู้ได้ ไม่อย่างนั้น...”

หลวงจีนปีเตอร์ถอนใจแล้วเอ่ย “สิ่งที่วิญญาณพุ่กันมอบให้ผู้ครอบครองก็มีแต่พรสวรรค์ แต่จะใช้พรสวรรค์นั้นอย่างไรก็เป็นความสามารถของตัวผู้ครอบครองเองแล้ว บนโลกใบนี้ไม่มีวิญญาณพุ่กันใดที่ไร้ค่า มีแต่ผู้ครอบครอง

ที่ไร้ประโยชน์เท่านั้น”

“พูดออกมาได้ดื้อนะ แต่น่าเสียดายที่มันไม่มีประโยชน์ต่อสถานการณ์ตรงหน้านี้เลย” เหยียนเจิ้งมือดำรวบจับ กัมหนัจมอยู่ในความคิด ตอนนี้อยู่ในขบวนการไฟฟ้าเข้าสู่สถานการณ์ที่ยากลำบากสองแบบ หนึ่งคือพวกเขาไม่สามารถสะบัดมือไม่ยุ่งเกี่ยวและก็ไม่สามารถปล่อยไว้แบบนี้ได้ สองคือพวกเขาไม่มีวิธีที่จะรู้ตำแหน่งของผู้ชิงทรัพย์ แล้วก็ไม่สามารถทำให้เขาตื่นตัว

ภายใต้สภาวะที่กลืนไม่เข้าคายไม่ออก พวกเขาต้องอยู่ในขบวนการถึงสิบกว่านาทีก ภายในเวลาสิบกว่านาทีกนี้ขบวนการก็เล่นผ่านไปแล้วหกสถานี ผู้คนทั้งขาขึ้นและขาลงเยอะมากจนยากคำนวณ และศัตรูที่ซุกซ่อนตัวอยู่คนนั้นก็ไม่ได้ออกจากขบวนการนี้เลยเช่นกัน หลวงจิ้นปีเตอร์พยายามอย่างที่สุดเพื่อควบคุมสนามพลังเบาบางให้โคจรไปครอบภาพร่างอันคลุมเครือของสมุทบันทิกเอาไว้ ไม่กล้าปล่อยแม้แต่วินาทีเดียว

ก่อนที่อีกฝ่ายจะเรียกใช้วิญญานพู้กัน พลังที่หลงเหลืออยู่บนสมุทบันทิกเป็นเบาะแสในการตามหาศัตรูเพียงอย่างเดียวของพวกเขา

คนหลายคนในตระกูลเหว่ยและตระกูลจูก่อแม้จะไม่มีวิญญานพู้กัน แต่เพราะคุ้นเคยกับวิญญานพู้กันเป็นเวลานาน ทำให้เนื้อหนังในร่างกายของพวกเขาได้รับความเปลี่ยนแปลงและการขัดจดจำกัด เมื่อผ่านการฝึกฝนทางจิตใจ ความเปลี่ยนแปลงและการขัดจดจำกัดเหล่านี้ก็จะก่อเป็นความสามารถพิเศษ อย่างเช่นความสามารถในการป้องกันของหลวงจิ้นปีเตอร์ ความสามารถเหล่านี้สำคัญการชุดักภัยทางกายมากระตุ้นใช้ แต่เนื่องจากขาดวิญญานพู้กันสุดท้ายแล้วก็ยังมีขีดจำกัดอยู่ดี

หลวงจิ้นปีเตอร์เรียกได้ว่าเป็นคนที่มีลักษณะพิเศษ เป็นบุคคลที่มีพรสวรรค์จำเพาะ แม้ว่าร่างกายจะไร้วิญญานพู้กัน แต่พลังในการควบคุมวิญญานพู้กันที่มีมาแต่กำเนิดกลับมีศักยภาพไร้ขีดจำกัด ถ้าหลวงจิ้นปีเตอร์มีวิญญานพู้กันเข้าจริง ๆ ก็คงเป็นยอดฝีมือโดยไม่ต้องสงสัย เสียหายที่เขาปฏิบัติตนไปแล้วว่าชั่วชีวิตนี้จะไม่รับวิญญานพู้กันและฝึกฝนแต่เพียงศาสตร์การป้องกันเท่านั้น เรื่องผ่านมาถึงตอนนี้ ผลของการบำเพ็ญปฏิบัติอย่างตั้งใจ

ไม่ขอสิ่งใดเพิ่มเติม เมื่อเทียบกับทูตสุสานพู่กันธรรมดาแล้วก็ได้หย่อนไป
กว่ากันเลย เห็นได้จากความแข็งแกร่งของเขา

การสัมผัสรับรู้ของสนามพลังนี่ก็เป็นหนึ่งในความสามารถของหลวงจีนปีเตอร์
เพื่อที่จะประคองให้สนามพลังที่รับสัมผัสคงอยู่ต่อ เขาจำเป็นต้องเพ่งสมาธิไปที่
จุดเดียว หากสติหลุดแม้เพียงชั่ววูบ สนามพลังทั้งหมดก็จะสูญสลายในทันที
ตอนที่ขบวนรถเริ่มเคลื่อนตัวเข้าสู่สถานีที่เจ็ด หลวงจีนปีเตอร์ที่จดจ่อตั้งใจ
พลันสายตาแข็งค้าง เขารู้สึกได้ว่าสนามพลังที่ส่งบ่งมาโดยตลอดนั้นค่อย ๆ เกิด
ระลอกคลื่น

ในตอนนี้ประตูขบวนรถเปิดออก มีหลายคนออกจากขบวนรถไป
หลวงจีนปีเตอร์มองไปทางพวกเขาอย่างกระวนกระวาย ระดับความแม่นยำ
ของสนามพลังลดทอนลง ทุกครั้งที่ขบวนรถหยุดในแต่ละสถานี เขาจำเป็นต้อง
รอให้คนที่ลงรถลงไป และคนที่ขึ้นรถขึ้นมาจนหมดก่อน พอตำแหน่งของผู้คน
นิ่งแล้วถึงจะสามารถระบุได้ถึงการคงอยู่ของสมุดบันทึก และตอนนั้นเอง
ตอนที่ประตูขบวนรถได้ดินเกือบจะปิดลง ก็เป็นเวลาที่เขาจำเป็นต้องตัดสินใจ
ให้เร็วว่าควรจะลงรถหรือรออยู่ในขบวนรถต่อไป

หากผิดพลาดแค่เพียงครั้งเดียว พวกเขาก็จะตามหาศัตรูผู้นั้นไม่เจออีก
ต่อไป

ระยะเวลาอันสั้นกับความรับผิดชอบอันยิ่งใหญ่นี้ต้องการความอดทน
และการวินิจฉัยที่เคร่งครัดที่กระฉ่าง แน่แน่นอนว่าขึ้นอยู่กับสติปัญญาเฉพาะบุคคล
และนี่ก็เป็นสิ่งที่หลวงจีนปีเตอร์ไม่ขาด ผิดกับคนที่อยู่ด้านข้างของเขาเป็นไหน ๆ

นี่เป็นสถานีขนาดเล็ก ไม่ว่าจะเป็นชานชาลาหรือว่าผู้โดยสารที่จะลงรถก็
ล้วนแต่น้อยมาก ฉะนั้นสำหรับหลวงจีนปีเตอร์แล้วจึงเป็นเรื่องง่ายที่จะตัดสินใจ
ช่วงเวลาที่ขบวนรถหยุดลงเป็นแค่ครู่สั้น ๆ ในตอนที่ประตูขบวนรถกำลังจะปิด
หลวงจีนปีเตอร์ลืมหันหันเอ่ยเสียงขรม

“ลงรถ”

เวลาเพียงชั่วพริบตาหลวงจีนปีเตอร์และเหยียนเจิ้งเคลื่อนที่อย่างรวดเร็ว
ผ่านรอยแยกประตูที่เคลื่อนตัวเข้าประกบกัน ประตูรถไฟใต้ดินเหินดลันเท้าของเขา

แล้วปิดลงในที่สุด ทำให้เหียนเจิ้งตกใจเหวี่ยงโหลท่วม ชนลูกชั้นหัวเรือนร่าง ต้องใช้เวลาถึงสามวินาทีกว่าสติจะกลับคืนมา ในที่สุดก็เข้าใจแล้วว่าความเป็นตัวละครหลักในนวนิยายสายลับนั้นไม่่ายเพียงไร

เขาเช็ดเหงื่อที่โหลเพราะความตื่นเต้น มองซ้ายแลขวา ชานชาลาแห่งนี้มีขนาดไม่ใหญ่ อีกทั้งยังเจียบสงบ กวาดตาไปก็เห็นคนแค่สามคนเท่านั้น ต่างเป็นคนทีลงมาจากรถพร้อมกับพวกเขา คนหนึ่งเป็นชาวต่างชาติสะพายกระเป๋าเป้ใบใหญ่สีขาวยัดแน่น ในมือถือแผนที่ อีกคนสวมชุดทำงานสีฟ้า ตั้งแต่หัวจรดเท้า เป็นพนักงานการประปา แล้วยังมีเด็กผู้ชายย้อมผมแฟชั่นจ๋า ใส่หูฟังเอ็มพีสามอีกหนึ่งคน

ทั้งสามล้วนหันหลังให้กับพวกเขา ระหว่างกันและกันไม่มีการพูดจาต่างก้มหน้าก้มตามุ่งไปยังทางออก ไม่ได้รู้สึกว่ามีคนถึงสองคนกำลังจ้องพวกเขาอยู่แม้แต่เน้อย

“สมุดบันทึกต้องอยู่กับตัวของหนึ่งในพวกเราสามคนนี่แน่!” หลวงจินปีเตอร์มันใจยิ่ง เป้าหมายตรงหน้านี้มีแค่พวกเขาสามคน บรรยายาศของสถานีรถไฟฟ้านี้ก็ไม่ได้วุ่นวายเท่าไร ทำให้ความแม่นยำในการสัมผัสรับรู้ของเขาเพิ่มสูงขึ้น

“เลือกหนึ่งในสามนี้นะเธอ” เหียนเจิ้งเลียริมฝีปาก

ผู้โดยสารสามคนตรงหน้ามีเพียงคนเดียวเท่านั้นที่เป็นศัตรูผู้แย่งสมุดบันทึกไป แต่พวกเขาก็มีโอกาสเดียวเช่นกัน

หากเลือกตัวเลือกผิดพลาด ศัตรูที่แท้จริงก็จะตื่นตัว ถึงตอนนั้นความลำบากวุ่นวายก็จะตามมา

หลวงจินปีเตอร์ขมวดคิ้วมุ่น คิดอย่างหนักเพื่อแยกความแตกต่างเหียนเจิ้งเบิกตาขึ้น บังเอิญหันไปมองหน้าจอณาฬิกาแอลซีดีที่อยู่ตรงชานชาลา แล้วอยู่ๆ มุมปากก็เผยรอยยิ้มขึ้นในทันใด

“ปีเตอร์ ไปกันเถอะ!”

หลวงจินปีเตอร์ชะงักงัน “คุณรู้แล้วหรือว่าใคร”

“ตอนนี้ยังไม่รู้ แต่ว่าเจ้านั้นจะต้องรีบหนีออกไปแน่” เหียนเจิ้งพูดอย่าง

มีเลศนัย หลวงจีนปีเตอร์เชื่อครึ่งสงสัยครึ่ง แต่ก็ทำแค่เดินตามเขาออกไปยังประตูทางออก

ผู้โดยสารทั้งสามเดินมายังช่องเสียบบัตร ต่างคนต่างสอดบัตรโดยสารของตน ช่องเสียบบัตรสามช่องมีผู้โดยสารสามคนเดินออกไปพร้อมกัน

เหียนเจิ้งจ้องมองมือที่พวกเขาเสียบบัตร หมัดทั้งสองตั้งท่าพร้อมจ้วงทันใดนั้นประตูช่องเสียบบัตรก็เกิดเสียงเตือนดังโหยหวน

ชาวต่างชาติที่ส่ายพากระเป๋าก็คนนั้นถูกบานประตูช่องเสียบบัตรปิดกั้นไว้ ข้างบนปรากฏเครื่องหมายอัศเจรีย์อันใหญ่พร้อมข้อความว่า ‘เกิดข้อผิดพลาดในการเสียบบัตร’

เหียนเจิ้งขยับ กระโจนตัวเข้าไปอย่างดุดัน ส่งหมัดทั้งสองไปคุยกับฝรั่งผมทองคนนั้น

ฝรั่งคนนั้นแค่ได้ยินเสียงลมจากหลังท้ายหอย ไม่ทันได้หันกลับไปก็ถูกหมัดตอยไล่ท้ายหอยอย่างแรง ล้มลงไปกับพื้น หมัดสติในทันใด ภายในสถานีเกิดความวุ่นวายทันที ผู้โดยสารอีกสองคนและพนักงานรถไฟที่อยู่ใกล้ๆ ล้วนตื่นตระหนก

ทำร้ายร่างกายชาวต่างชาติ! นี่เป็นโทษทางอาญาที่ยากจะจินตนาการ ในตอนนี้เหียนเจิ้งเหมือนเป็นอัมพาตอย่างแท้จริง ไม่ใส่ใจความตื่นตระหนกของผู้คนรอบข้างเลยแม้แต่น้อย พลิกร่างนั่งท่องเทียวที่หมัดสติลงไปกลับมา ล้วงเข้าไปในอก ความไปมาเพื่อหาสิ่งของอย่างไร่มารยาท หลวงจีนปีเตอร์ยืนอยู่ที่เดิม จ้องมองทั้งสองด้วยความกังวล หากเหียนเจิ้งตัดสินใจเช่นนั้นศัตรูที่ซ่อนอยู่ก็อาจจะลงมือตอนไหนก็ได้

ดีที่เรื่องที่คิดไม่ได้เกิดขึ้น ไม่นานเหียนเจิ้งก็หิบบสมุดบันทึกรอกออกมาจากอกของชาวต่างชาตินั้นได้ ยกขึ้นโบกไปมาให้หลวงจีนปีเตอร์ด้วยความดีใจ หลวงจีนปีเตอร์ถอนหายใจ ท่องคำพระออกมาเบาๆ

“เฮ้ย! พวกแก อย่าหิบนะ! ใครมีโทรศัพท์ รีบแจ้งตำรวจเร็ว!” พนักงานรถไฟตะโกนออกมาอย่างขาดกล้ว สถานีนี้เล็กมาก คนก็น้อย ไม่มีทางที่จะรับมือกับนักเลงหัวไม้ไม่คุยเหตุผลได้ เดิมทีเหียนเจิ้งคิดที่จะปลุกคนต่างชาติ

นั้นขึ้นมาเพื่อถามเรื่องราว แต่พอเห็นเจ้าหน้าที่ตะโกนออกมาเช่นนี้ก็รู้ทันทีว่า อีกไม่นานตำรวจและยามก็จะเข้ามา และเมื่อถึงตอนนั้นความยุ่งยากก็จะเพิ่มขึ้น จึงเพียงปล่อยคอเสื้อของอีกฝ่ายอย่างขุ่นเคือง

“พวกเรารีบไปกันเถอะ อยู่ที่นี่นานไม่ดีแน่” หลวงจีนปีเตอร์กระซิบบอกเขา เหยียนเจิ้งมองฝรั่งตาน้ำข้าวผมสั้นสีทอง พนมมหายใจโกรธแค้นใส่ในใจเก็บความขุ่นเคืองเอาไว้ ทั้งสองจำต้องทิ้งชาวต่างชาติไว้ที่เดิม แล้ววิ่งก้าวใหญ่ไปยังทางออกของสถานี ระหว่างทางไม่มีใครหันกลับมาชำรุดขวาง พอพวกเขามาถึงพื้นดินข้างบนก็รีบโบกรถแท็กซี่แล่นออกไปในทันที และเพื่อป้องกันไม่ให้สมุทบันทีกถูกแย่งไปอีก หลวงจีนปีเตอร์จึงใช้สายประคำของตนเองผูกเข้ากับสมุดและเก็บไว้ในอกตน

แท็กซี่ขับออกมาได้สามสี่กิโลเมตร หลวงจีนปีเตอร์ก็อดไม่ไหวต้องเอ่ยปากถาม

“คุณแยกออกได้ยังไงว่าคนต่างชาติคนนั้นเป็นคนขโมยมันไป”

เหยียนเจิ้งเสียดายด้วยท่าทางพอใจ “หมอดูบอกว่าผมจะมีโชคชะตาที่ต้องเป็นทาสผู้กัน พู้กัน นี่เป็นแค่เรื่องเล็กน้อย”

“พระพุทธรูปสอนว่าอย่าพูดปด รีบบอกมาเถอะ”

ที่จริงเรื่องนี้พูดไปแล้วถือว่าง่ายดาย ระบบการล่ำเลียงผู้โดยสารในรถไฟใต้ดินของเมืองนี้คือผู้โดยสารที่จะเข้าช่องเสียบบัตรต้องเสียบบัตรหนึ่งครั้ง คอมพิวเตอร์จะบันทึกสถานะของผู้โดยสารเอาไว้ และเมื่อถึงตอนที่ผู้โดยสารออกจากสถานีก็ต้องเสียบบัตรอีกครั้ง คอมพิวเตอร์ก็จะตามสถานะบันทึกการเสียบบัตรทั้งสองครั้งก่อนหน้าและภายหลังเพื่อตัดวงเงินในบัตร

พู้กันวาดคิ้วของเหยียนเจิ้งสามารถย้อนสภาพของวัตถุให้กลับไปในเวลา ก่อนหน้า ณ ช่วงเวลาหนึ่งได้ ตอนนั้นเขาอยู่ในซานซาลา เพื่อที่จะแยกแยะว่า คู่ต่อสู้จะขึ้นรถไฟฝั่งไหนก็ได้ใช้พู้กันแต่มตาที่อยู่บนนิ้วทั้งห้ารวมกันปล่อยพลังออกไปหนึ่งครั้ง แผ่อาณาเขตออกไปได้กว้างใหญ่ ช่วยให้หลวงจีนปีเตอร์จำแนกการคงอยู่ของสมุดบันทึก ผลข้างเคียงที่เกิดขึ้นก็คือทุกคนบนซานซาลาในตอนนั้นถูกพลังของพู้กันวาดคิ้วกระทบเข้าจึงย้อนสภาพกลับไปเมื่อยี่สิบห้าปีก่อน

ถ้าเป็นคนธรรมดา เวลาที่ย้อนกลับไปยี่สิบห้าปีที่ก็ไม่ได้ทำให้เกิดสภาพที่พิเศษแตกต่างอะไร แต่ว่าหากเจาะจงที่บัตรโดยสารแล้วผลย่อมไม่เหมือนกันอย่างแน่นอน...

ก่อนหน้านี้ยี่สิบห้าปีที่คู่ต่อสู้ผู้ลี้ภัยอยู่ที่ตู้ฝากของเพื่อขโมยสมุดบันทึกจากมือของเหยียนเจิ้ง และยังไม่ได้เข้ามาในซานซาลา ดังนั้นบัตรโดยสารในมือก็ต้องย้อนกลับไปในสภาพที่ยังไม่ได้ถูกเสียบบัตรนั่นเอง

ตอนที่เขากำลังจะออกจากสถานี ช่องเสียบบัตรก็ตรวจจับบันทึกได้ว่าบัตรใบนี้ไม่ได้บันทึกเข้าสถานี จึงทำตามขั้นตอนพื้นฐาน มีการเตือนขึ้น เป็นหลักฐานบ่งบอกสถานะของคนที่กำลังตามหาที่ซัดที่สุด

“คุณดูสิ ง่ายแค่นี้เอง คุณพูดถูกแล้วแหละ มีแต่พวกพู่กันที่ไร้ประโยชน์ ไม่มีวิญญาณพู่กันที่ไร้ค่า” เหยียนเจิ้งยิ้มร่าพอใจเป็นที่สุด เยอหยิ่งมันใจกับกลยุทธ์ของตัวเองมาก

“แต่ว่า...ถ้าทั้งสามคนขึ้นขบวนรถบนซานซาลาเดียวกัน แล้วตอนที่บัตรของทั้งสามสอดไปจะไม่ถูกเตือนทั้งหมดหรือ” หลวงจินปีเตอร์เอ่ยคำถามที่สงสัย

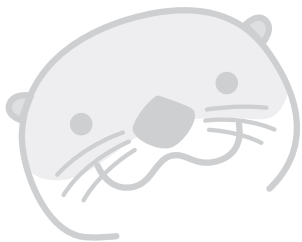
เหยียนเจิ้งชะงักแน่นิ่ง เรื่องนี้เขาไม่ได้คิดมาก่อน จึงอธิบายอย่างตะกุกตะกัก “สถานีนี้ค่อนข้างห่างไกลจากเมือง คงไม่บังเอิญที่ทั้งสามจะขึ้นและลงพร้อมกันหรอก”

“แล้วถ้าเขาเลือกลงรถที่สถานีใหญ่หรือว่าลงที่ซานซาลาลักแห่งเพื่อเปลี่ยนขบวนล่ะ” หลวงจินปีเตอร์ยังคงถามย้อน “ถึงตอนนั้นคนที่ลงรถน่าจะมีหลายร้อยคน และในนั้นที่ถูกพู่กันวาดคิ้วสัมผัสก็อาจจะมีถึงหลายสิบคน พวกเราจะแยกออกได้อย่างไร”

“...ฮาๆ ช่างหัวมันเถอะ ของมาอยู่ในมือแล้ว จะไปชักใช้ไล่เสียงรายละเอียดอีกทำไม!” เหยียนเจิ้งตอบของหลวงจินปีเตอร์พลางหัวเราะลั่นเพียงเพื่อปิดบังสีหน้าเคอะเขิน หลวงจินปีเตอร์ถอนหายใจยาว ดูเหมือนตนจะโชคดีมาก กลยุทธ์ที่มีข้อบกพร่องและรู่ว่านับร้อยนี้ดันประสบความสำเร็จเข้าให้

ถ้าชาวต่างชาติคนนั้นรู้เรื่องนี้คงจะเศร้าใจมาก...หลวงจีนปีเตอร์คิดในใจ
และอยู่ๆ ความคิดหนึ่งก็แล่นเข้ามาในหัว

ชาวต่างชาติ? ชาวต่างชาติมีวิญญานพู่กันได้ด้วยหรือ

ทดลองอ่าน